

HOTIČEK GOSPODA DOROPOLJSKEGA

Dragi g. Doropoljski!

V 10. številki „Zvončka“ sem bral v koticu, da ima mali Ignacij Štarnik iz Dolinčice, pošta Šmihel pri Pliberku na Koroškem, svojega očeta že 7 let v Ameriki in da ne dobi od njega glasu. — Ker vem, da berejo samo pridni otroci „Zvonček“ in Vam samo taki pišejo, in pa ker imam jaz tudi samo take slovenske otroke rad, zato Vas prosim, da sporočite Ignaciju, naj mi pošlje naslov svojega očeta, in jaz bom pisal zanj v Ameriko. To prav rad storim vsem drugim otrokom, ki imajo očete v Ameriki — samo, ako so pridni. Naj mi torej ti otroci pišejo brez skrbi, naj mi pošljejo naslove svojih očetov ali drugih sorodnikov v Ameriki, in jaz jim prav rad preskrbim naslove od njih. Recite, g. Doropoljski, naj se samo dobri in pridni učenci obračajo do mene, ker hudobnih ne maram, lenih pa tudi ne. Take ves svet prezira. — Pozdravljam Vas in vse svoje male prijatelje, ki jim hočem napraviti veselje za Božič! — Naslov: J. Krek, Genève (Genf, Schweiz), Plain palais, Case post. 11.262.

Odgovor in sporočilo:

Prejvsem izrekam dragemu rojaku v Ženevi v Švici v svojem ter v imenu vseh koticarjev iskreno zahvalo za njegove pozdrave in za uslužno naklonjenost do naše mladine, ki jo izpričuje gorenje pismo! Nas vse srčno veseli, da pozvanja naš „Zvonček“ celó v daljni Švici in da poslušajo njegov glas naši mili rojaki! Koticarji moji, vi pa vidite, kako se vaši plemeniti bratje v tujini zanimajo za vas, kako mislijo na vas, kako vam želé napravljati veselje in kako se njihova srca v skrbeh in ljubezni nagibljejo k vam! Z delom, dobroto in krepostjo se morate izkazovati vredne take rodoljubne naklonjenosti! Obenem vas pozivljam, da iščite zavetja in izpolnitve svojim željam na zgoraj priobčenem naslovu! — Ljubemu rojaku, prijatelju našega lista in mojih koticarjev, pošiljam v imenu vseh presrčne jugoslovanske pozdrave! —

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Prič Vam pišem pisemce, ker bi se rada seznanila z Vami. Hodim v 2. razred metliške šole. Jako rada čitam „Zvonček“. Posebno mi ugajajo pesemce. V prostih urah pa se učim igranja na klavir in kvačkam vzorčnico. Drugič Vam pišem več.

Sične pozdrave od

Pikice Predaličeve,
Metlika, Bela Krajina.

Odgovor:

Ljuba Pikica!

Odkod pa Tvoje ime — Pikica? Gotovo si bila svoj čas tako majhna kakor pikica na i, da Te je mamica iskala po posteljici, češ, kam se je skrilo to drobno dete? Ali pa si — hm! — rada pikala kake sladke in dobre reči? Eno ali drugo — nekaj bo že! Danes si gotovo že velika, a v spomin na brezskrbna predšolska leta Ti pa naj le vedno ostane Tvoje drobčkano ime — Pikica! — Veseli me, da Ti je „Zvonček“ všeč, posebno pa Ti pesemce rad prebira in se jih morda tudi na pamet uči. V hudobno srce ne gre lepa pesem. In ker se učiš igranja na klavir, pa boš zraven še pesemce pela. Tako boš sama s seboj imela vedno dovolj lepe zabave — če z drugim ne, pa z ročnim delom — da Ti ne bo treba tožiti o dolgem času, kakor je to časih slišati od lenobnih otrok. Le čvrsto se drži svojih obilih opravkov v šoli in na ljubem domu in ostani vrla slovenska Pikica!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Letos sem tudi jaz naročila „Zvonček“. Jako mi ugaja, posebno pa pesem „Dva junčka“. Hodim v VI. raz. Imam tri sestre: Olgo, Solzo in Svetko. Zložila sem dve pesemci, ki ju prilagam.

Petelinček.

Petelinček — pevec
skočil je na hlevček,
s hlevčka pa na jaslice —
Minka, le oglasi se!

Pesemce moje.

Pesemce moje,
ah, kam ste zletele? —
Li v gajec zeleni?
Na gore li bele?

V zelenem bi gaju
ujele vas ptičke,
naslajale z vami
si drobne jezičke . . .

A v gajec, na gore
zletele ve niste,
pojoč poletete
v dušice ste čiste.

Saj z mrzlih snežnikov
bi žalostno zrle,
utihnilo večno —
zaspale, zamrle . . .

Srčno Vas pozdravlja Vam hvaležna

Dora Štranjeva,
Sv. Ivan pri Trstu.

Odgovor:

Ljuba Dora!

Priobčujem poslani pesemci. Ko dorasteš in vzameš zopet ta list v roke, tedaj spoznaš, da ni vse tako, kakor bi moralo biti, a da se Tvoje besede, lepo postavljene druga poleg druge, vendar prijetno beró. To sicer ni vse, a je vsaj nekaj!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Danes sem se Vam namenila pisati, gospod! Rojena sem v Trstu in obiskujem IV. razred C. M. šole na Aquedottu. V šoli se učimo mnogo koristnega, a najbolj mi ugaja naš lepi slovenski jezik.

Sprejmite mnogo pozdravov!

Milena Mikotova.

Odgovor:

Ljuba Milena!

Tako mora govoriti vsako zavedno slovensko dekle: najlepši mi je naš slovenski jezik! — Koliko so ga zatirali, a zatrli ga niso! Da so si ga tržaški Slovenci ohranili, zato je za njihovo deco „Družba sv. Cirila in Metoda“ ustanovila v Trstu slovenske šole, ki za njih vzdrževanje s prostovoljnimi prispevki skrbi ves slovenski narod. Tržaški Slovenci se vedno odločno zavedajo svoje slovenske narodnosti — in tržaška slovenska mladina navdušeno poudarja, da ostane zvesta svoji lepi materinščini. Ta zavednost naj služi za zgled in v posnemanje vsem Slovencem in Slovenkam!

*

Ljubi gospod Doropoljski!

Do letošnjega leta še ni na Prihovsko pošto menda nikoli prihajal „Zvonček“ — razen šolskega. Letos pa ima tukaj že pet naročnikov (s šolskim 6). Najprej je prišlo meni na misel, da bi si ga naročil. Povedal sem to svojemu prijatelju Francu Raku, in takoj je bil pri volji, da si ga tudi on naroči. Pozneje, ko

sva ga midva dobila že par števil, pa sem pregovoril še tri, da so si ga naročili, in vsem jako ugaja. Za prihodnje leto pa jih pridobim še več, nekaj jih je že reklo, da si ga gotovo naroče. Zdaj se kmalu začne šola, in morala bo tudi moja sestra med deklicami v šoli pridobivati naročnike „Zvončku“. Naj bi vsak tako storil ter prigovarjal svojim prijateljem in znancem, naj si naroče „Zvonček“, gotovo bi ne bilo zaman. Pa bi rekel kdo: „E, kaj bi se toliko pehal, saj nimam nič zato.“ Primojzelen! Ali ne vidiš in ne čitaš v „Zvončku“ črno na belem: čim več naročnikov, tem več gmotne podpore, tem lepši bi bil „Zvonček“. Pa praviš, da bi nič ne imel zato! Imel bi tudi zavest, da si koristil plemeniti stvari. In „Zvonček“ tudi zasluži to. Bral sem že veliko knjig (nad 400) in raznih listov in reči moram, da je „Zvonček“ eden izmed najlepših v slovenski književnosti. Zdaj bi ne mogel več biti brez njega. — Radoveden sem, koliko naročnikov ima sedaj. Ko sem še hodil v šolo, sem se najbolj veselil ur prirodopisa, zemljepisa, spisa, risanja in petja. Še zdaj imam te predmete najrajši. — Ali Vam smem še pisati?

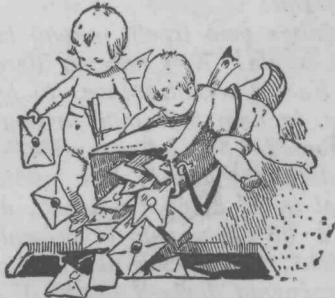
Srčne pozdrave od

Janeza Leskovarja
na Prihovi pri Konjicah
(Štajersko).

Odgovor:

Ljubi Janez!

Malokatero pismo mi je napravilo toliko veselja, kakor Tvoje. Hvala Ti v imenu našega ljubega „Zvončka“, da se s toliko vneto, tako prepričevalno in s takim uspehom trudiš zanj! Veseli me še posebno, da Te list sam s svojo vsebino in po svoji obliki navdušuje do takega dela. To je delo iz prepričanja, zato je tako zavestno in vzpodbudno. Le pomisli! Sedaj ima „Zvonček“ 1300 naročnikov. Ako bi mu vsak dosedanjih naročnikov pridobil toliko novih, kolikor si mu jih Ti — preračunaj, kako ponosno bi bilo potem naše število! Zato pa velja moj klic vsem prijateljem „Zvončka“: Posnemajte vrlega slovenskega fanta — Janeza Leskovarja! — Na zadnje Tvoje vprašanje pa odgovarjam: Da!

Vsem koticarjem sporočam, da se prihodnje leto zopet srečamo na tem prostoru. Vabim na sodelovanje vse dosedanje koticarje, a kličem k dopisovanju nove sotrudnike! Na veselo snidenje!